

**Chương 641: Scarlett (3) - Ma Vương Tà Râm Check Hàng
Scarlett**
(Số từ: 3442)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:56 PM 08/12/2023

Không mất nhiều thời gian để Scarlett trở lại Thủ đô Đế quốc.

Một Điểm dịch chuyển quy mô lớn luôn hoạt động để cung cấp vật tư nên ngay khi nhận được sự cho phép, Scarlett đã có thể quay trở lại Thủ đô Đế quốc ngay lập tức.

Mặc dù khoảng cách vô cùng rộng lớn, nhưng với khả năng Dịch chuyển tức thời hàng loạt của một số Archmage, con người và vật tư có thể đến và đi bất cứ lúc nào.

Một số đã quay trở lại Thủ đô Đế quốc trong mùa đông, nhưng đây là lần đầu tiên Scarlett quay trở lại Temple kể từ khi Lực lượng Đồng minh khởi hành.

Trên thực tế, hầu hết những người có khả năng chiến đấu từ Temple đều đã đi khắp chiến trường nên hầu như không có trường hợp nào họ quay trở lại.

"Hà..."

*Bụp!

Sau khi quay lại và tắm xong, Scarlett đổ gục xuống giường như sắp sụp đổ.

Scarlett có thể cảm thấy rằng sự kết thúc của Cánh Cổng không còn xa nữa.

Cảm giác khủng hoảng của cô cũng ngày càng lớn hơn.

Nỗi lo lắng liệu cô có thể sống sót cho đến khi mọi chuyện kết thúc luôn hiện hữu. Scarlett mạnh mẽ vô song so với người thường, nhưng cũng chính vì vậy mà cô đã phải đối mặt với vô số tình huống nguy hiểm đến tính mạng.

Vì vậy, cô không chắc mình có thể sống sót đến cuối cùng hay không.

Tuy nhiên, mọi chuyện đột ngột kết thúc.

Cô không bị thương và Thảm Hoạ Cổng vẫn chưa kết thúc.

Khả năng của cô gây nguy hiểm cho các đồng minh.

Vì vậy, cô không biết liệu việc ở lại chiến trường có thực sự gây ra nhiều vấn đề hơn hay không.

"..."

Nằm úp mặt xuống giường, Scarlett nằm đó như chết, ngơ ngác nhìn.

Scarlett biết rằng Lực lượng Đồng minh sẽ không gặp vấn đề gì đáng kể nếu cô ra đi, giống như trước đây.

Có Titan và một số đội quân kỳ lạ không rõ danh tính.

Liệu trận chiến có kết thúc như thế này không?

Mặc dù vẫn còn nhiều vấn đề chưa được giải quyết, liệu cuộc chiến chống lại những con quái vật không xác định đã đi đến hồi kết?

Scarlett biết rằng tất cả những điều này cuối cùng sẽ kết thúc bằng cái chết hoặc sự sống sót.

Tuy nhiên, nó thật đột ngột.

Cô chưa bao giờ nghĩ rằng trận chiến của mình lại kết thúc đột ngột như vậy, và thành thực mà nói, Scarlett đang choáng váng.

Nó không được chân thật.

Quả thật, không hề báo trước, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột.

Bây giờ cô có thể nghỉ ngơi.

Và những lời đó.

Những điều cô đã nghe từ Anna.

Câu chuyện mà cô không bao giờ nên kể cho Christina là gì?

Nó có nghĩa gì?

Hiện tại, cô làm theo lời Anna yêu cầu vì ánh mắt cô trông rất tuyệt vọng nhưng Scarlett không khỏi cảm thấy bất an.

Tin tưởng Anna có nghĩa là cô không tin tưởng Christina.

Khi mọi chuyện đã xong, cô sẽ hỏi về chuyện đó.

Rốt cuộc nó có thể không phải là một vấn đề lớn.

Scarlett chợt nhận ra khi đang nằm trên giường.

Mùi chăn bông mềm mại thật xa lạ.

Cô lang thang bên ngoài giường ngủ, chăn bông, khung cảnh trong phòng đã bao lâu mà cảm thấy xa lạ như vậy?

Những ngày tháng lang thang khắp đường phố làm người ăn xin của cô giờ đây như một quá khứ xa xôi.

Chiến tranh đã nuốt chửng tất cả, mọi thứ trước chiến tranh đều mờ nhạt.

Mọi thứ dường như đã là quá khứ xa xôi, và tất cả những điều từng quen thuộc giờ đây dường như xa lạ.

Cô đã bám vào Temple vì cô không thể sống sót bên ngoài nó.

Nhưng bây giờ, Scarlett cũng có thể sống bên ngoài Temple.

Ngay cả khi chiến tranh kết thúc, vẫn sẽ có việc phải làm để tiêu diệt những con quái vật còn sót lại trên lục địa.

Thanh kiếm của Scarlett có thể được sử dụng ở bất cứ nơi nào cần đến nó, và nó được cần đến ở mọi nơi trên thế giới. Scarlett bây giờ có thể sống sót ngay cả khi không có Temple.

Scarlett đứng dậy khỏi giường và lặng lẽ nhìn khung cảnh vừa quen vừa lạ.

Ký túc xá Royal Class của Temple, tầng hai.

Cảnh quan chuyển sang màu xanh khi mùa hè đến gần.

Temple có thể bắt đầu lại chứ?

Quá nhiều người đã chết, trong đó có vô số sinh viên đã chết.

Scarlet lẽ ra đã học năm thứ năm.

Tuy nhiên, mọi thứ đã dừng lại trong năm thứ hai của cô.

—Ký túc xá, giáo dục, phong cảnh.

Mọi thứ đã dừng lại và không chịu trôi đi.

"..."

Liệu nhân loại có thể lấy lại được sự bình yên ban đầu?

Đột nhiên, Scarlett cảm thấy một nỗi buồn sâu sắc.

Dường như Temple gần như không thể hoạt động trở lại.

Ngay cả khi nó đã hoạt động trở lại,

Những người đã biến mất sẽ không bao giờ quay trở lại, bất kể chuyện gì xảy ra.

Asher.

Delphine.

Hai người không thể quay lại.

Ngay cả khi Temple mở lại lớp học một cách kỳ diệu, những chỗ trống của họ sẽ trống mãi mãi.

Ngay cả khi hòa bình trở lại thế giới, vô số khoảng trống mà những người như vậy để lại sẽ không bao giờ được lấp đầy.

Cuối cùng Scarlett cắn môi và bắt đầu khóc khe khẽ.

Cuối cùng, khuôn mặt của Delphine, người đã chết thay cho cô, hiện lên trong tâm trí, Scarlett vùi mặt vào giữa hai đầu gối và khóc rất lâu.

Sống sót có ổn không?

Scarlett cảm thấy mình có thể phần nào hiểu được cảm giác của Ludwig, người bị buộc phải rút lui khỏi chiến trường.

Có vẻ như đây không phải là kết thúc.

Có cảm giác như cô còn có thể làm được điều gì đó hơn nữa.

Ludwig, người cuối cùng đã trải qua một số phương pháp điều trị và trở lại chiến trường với cơ thể không khỏe mạnh, quán một miếng băng quanh cánh tay và nhấn mạnh rằng hỗ trợ phía sau là đủ.

Scarlett có thể phần nào hiểu được cảm giác của anh.

Trong khi những người khác vẫn đang mạo hiểm mạng sống của mình, trái tim cô vẫn trĩu nặng khi phải quay lại đây, bất kể lý do chính đáng nào.

Tuy nhiên, hoàn cảnh của Scarlett hoàn toàn khác với Ludwig.

Trong khi hoàn cảnh của Ludwig là do không đủ sức mạnh thì sự có mặt của Scarlett trên chiến trường sẽ gây ra vấn đề.

Cô thậm chí còn có nhiều lý do để rút lui khỏi chiến trường hơn Ludwig.

Scarlett biết rõ hơn ai hết rằng điều đó là không thể tránh khỏi.

Nhưng giống như Ludwig, Scarlett không phải là người có thể tự mãn, cho rằng mình không còn trận chiến nào nữa.

Không hiểu sao lòng cô lại cảm thấy day dứt và khó chịu.

Scarlett chăm chú nhìn vào bàn tay mình.

Cô nghĩ về khả năng siêu nhiên của mình.

Thật là một sức mạnh vô dụng.

Trên thực tế, đó không hẳn là một khả năng vô dụng.

Sức mạnh của cô đã được sử dụng kể từ khi quái vật bắt đầu sử dụng những sức mạnh kỳ lạ.

Tuy nhiên, số lượng quái vật sử dụng sức mạnh giống như ma thuật không cao lắm trong số các loại quái vật khác nhau. Và vì hầu hết chúng đều sở hữu sức mạnh thể chất vượt trội nên khả năng của cô thường không có ý nghĩa gì.

Vì vậy, năng lực siêu nhiên của cô chỉ là một công cụ bổ sung, cô không thể chỉ dựa vào nó.

Hơn nữa, khả năng của cô giờ đã đạt đến mức có thể vô hiệu hóa ngay cả những trang bị ma thuật bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của cô.

Sự phát triển năng lực của cô đã trở thành một vấn đề.

May mắn thay, cô có thể kiểm soát nó một cách có ý thức.

Thật là nhẹ nhõm khi khả năng của cô không vô hiệu hóa hoàn toàn ma thuật, cho phép ma thuật Dịch chuyển tức thời vẫn hoạt động.

Nếu đến mức đó, cô sẽ phải một mình đi bộ từ địa điểm xa xôi về Thủ đô Đế quốc.

Đối với kẻ thù, đó là một khả năng vô nghĩa, một sức mạnh siêu nhiên có thể vô hiệu hóa Golem đồng minh và trang bị ma thuật.

Nếu đó là trận chiến giữa con người, Scarlett biết sức mạnh của mình sẽ giúp ích rất nhiều.

Các pháp sư của kẻ thù sẽ không thể động tay vào Scarlett.

Tuy nhiên, trong một trận chiến chống lại quái vật, nó chẳng có ý nghĩa mấy.

Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là Scarlett muốn tham gia vào một cuộc chiến như vậy.

Đó là một sức mạnh vô dụng, nhưng thật tốt khi vô dụng.

Một sức mạnh vô hiệu hóa ma thuật và khả năng siêu nhiên.

Scarlett tự giấu cợt mình.

Tuổi thơ của cô, khi cô bị tẩy chay như một phù thủy, giờ đây dường như thật phi lý.

Trên thực tế, cô là thứ xa vời nhất so với một phù thủy.

Cô thậm chí không thể sử dụng ma thuật và cũng không bị ảnh hưởng bởi nó.

Mái tóc đỏ và đôi mắt đỏ đã khiến cô bị chế giễu và dè dặt, và giờ đây những ngày đó dường như thật buồn cười và cô đơn.

Cuối cùng, Scarlett rời khỏi chiến trường.

Khả năng của cô có hại cho đồng minh của mình, nhưng khi suy nghĩ kỹ hơn, cô không thể làm gì được.

'Vâng.....'

Scarlett lặng lẽ suy nghĩ.

'Đối với một người như mình, thà trở nên vô dụng.....'

Tùy thuộc vào góc nhìn của mỗi người, đó là một khả năng mạnh mẽ, nhưng sẽ tốt hơn nếu không sử dụng quá nhiều.

Sức mạnh như vậy.

Cô mong chiến tranh kết thúc và một thế giới nơi mọi người có thể sống trong hòa bình, ngay cả khi mọi thứ không thể quay lại như trước.

Đó là điều cô mong đợi.

Khi nghĩ vậy, cô quyết định ngủ một giấc thật sâu lần đầu tiên sau một thời gian dài.

-Meow

"...?"

Scarlet quay đầu lại khi nghe thấy âm thanh phát ra từ ngoài cửa sổ.

Đó chắc chắn là tiếng kêu của một con mèo.

'Nó là gì?'

Tiếng kêu của một con mèo.

Bên ngoài cửa sổ.

Một con mèo đang ngồi trên bậc cửa sổ bên ngoài phòng ngủ của Scarlett và kêu khóc.

Đó là một con mèo mà Scarlett biết.

Con mèo đang nhìn cô và khóc.

"Ah."

Scarlett cuối cùng cũng nhớ lại sự tồn tại bị lãng quên.

Ellen đã quay lại ký túc xá một lúc và nói rằng cô ấy đã để lại một con mèo.

Kể từ đó, Ellen hầu như không rời khỏi doanh trại của mình nên họ không có cơ hội nói chuyện, nhưng có vẻ chắc chắn rằng cô đã để lại một con mèo.

Vậy là con mèo đen đó chắc hẳn đã sống trong ký túc xá suốt thời gian qua.

-Meow

*Cốc cốc!

Con mèo dùng chân gõ lên cửa sổ như muốn mở cửa ra.

Ellen có một con mèo.

Scarlett đã nhìn thấy Ellen mang nó theo. Cô đã nhìn thấy nó vùng vẫy khi bị nhốt trong lồng.

Chẳng có gì lạ khi có một con mèo ở xung quanh.

-Meow

*Cốc cốc!

Nhưng có điều gì đó kỳ lạ.

“Đây là tầng hai phải không...?”

Đây là tầng hai của ký túc xá.

Và chiều cao tầng cao hơn so với một tòa nhà bình thường, vì vậy tầng hai của ký túc xá cao hơn nhiều so với tòa nhà bình thường.

Làm thế quái nào mà một con mèo lại có thể ở trên đó được?

Scarlett không khỏi bối rối khi nhìn con mèo.

Dù sao.

Cô không biết làm thế nào con mèo có thể lên được đó, nhưng nếu nó bất cẩn nhảy xuống và bị thương thì đó sẽ là một vấn đề lớn.

Trường hợp đó như thế nào?

Con mèo đã cố gắng leo lên đó nhưng không biết cách quay xuống và gặp rắc rối.

Nhưng con mèo đó.

Scarlett đã nhìn thấy nó từ khi nó còn là một con mèo con, nhưng tại sao nó lại không lớn lên chút nào?

Đó có phải là một giống phát triển chậm?

Scarlett có nhiều suy nghĩ khác nhau khi thận trọng mở cửa sổ, lo lắng rằng nó có thể gây nguy hiểm.

-Với sự khởi đầu

Cùng với âm thanh.

Với một bước nhảy vọt, con mèo lao vào phòng Scarlett.

Tuy nhiên.

*Thunk!

Như nó đã diễn ra.

“...!”

Con mèo vào phòng Scarlett đã biến thành người.

"Ah...?"

Đó là những gì xảy ra với con người.

Nếu quá sốc, họ chỉ có thể lắp bắp không mạch lạc và há hốc miệng.

Hoàn toàn không nói nên lời.

"Ah ah...? Ah..."

Scarlett quá sốc.

—Sợ hãi.

—Và, kinh hoàng.

Khi cô cố gắng tìm từ ngữ,

“Tôi sẽ hỏi nhanh. Tôi đang vội.”

Con mèo biến thành người.

“Cậu, trước khi đến đây. Vậy là từ hôm qua tới giờ.”

Nói chính xác hơn, con mèo mang hình dạng Reinhardt hỏi,

“Christina.”

“Louise Ancton.”

“Anna de Gerna.”

“Ludwig.”

Con mèo dễ thương đã biến mất, thay vào đó là Reinhardt với khuôn mặt nghiêm nghị.

Đó là Reinhardt đáng khinh và xấu tính.

“Cậu đã gặp ai trong số bốn người này chưa?”

Anh bỏ qua mọi lời giải thích và đi thẳng vào vấn đề.

Đương nhiên, Scarlett không có đủ điều kiện để phản ứng chứ đừng nói đến việc suy nghĩ.

*Thunk!

“Ah... Ah... Aaah...”

Không thể nói được gì, Scarlet gục xuống ngay tại chỗ.

"Xin hãy tha cho tôi..."

Như thể hiểu tại sao cô lại phản ứng như vậy, Reinhardt cau mày khi nhìn xuống Scarlett đang co rúm lại.

“Này, tôi không biết cậu có hiểu không, nhưng chúng tôi đang rất vội. Nhanh lên!”

Dù việc đó rất khẩn cấp nhưng.

Tuy vậy anh vẫn không giải thích.

Tuy nhiên, mặt Ma vương đỏ bừng khi hắn nhìn xuống Scarlet.

Chắc chắn không có dấu vết giận dữ nào có thể cho thấy anh ta đang tức giận.

“Nếu không thể trả lời nhanh thì ít nhất hãy mặc quần áo vào trước đã!”

“!!!!”

Hơn nữa, Scarlett vừa mới tắm xong, ngã xuống giường nên chỉ mặc đồ lót. (Thuc: Ma vương tà tâm)

◆ ◆ ◆ ◆

Scarlett gần như ngất đi.

Kẻ đột nhập nổi tiếng nhất thế giới lao vào phòng Scarlett đỏ mặt và giục cô mặc quần áo nếu không trả lời được các câu hỏi. Run rẩy, Scarlett vội vàng mặc quần áo.

Anh ta xông vào phòng cô mà không được phép và thậm chí còn ra lệnh.

Ma vương thực sự là một tên khốn.

Scarlett thậm chí còn không xấu hổ; cô chỉ hoang mang trước tình huống đang diễn ra trước mắt và cuộn tròn trong góc, run rẩy.

Chuyện gì đã xảy ra với con mèo vậy?

Còn Ma Vương?

Còn những câu hỏi thì sao?

Điều gì đã xảy ra cho đến bây giờ?

Nếu con mèo thực sự là Ma vương,

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Scarlett rùng mình, co ro trong góc, không thể mở miệng.

Đáng tiếc là vấn đề không chỉ xảy ra với Scarlett.

“Tôi... tôi không cố ý nhìn vào đâu. Nhưng, ừm. Dù sao. Tôi đang vội. Tôi xin lỗi. Tôi cũng đang vội. Tôi biết không có lời bào chữa nào cả, tôi biết thế...”

Ma vương dường như nhận thức được những gì mình đã làm và đang nói lan man.

Có vấn đề gì nếu anh ấy nhìn thấy cô mặc đồ lót chứ?

Xem xét tình trạng của thế giới, điều này chẳng là gì cả. Và ở đây anh ấy đã xin lỗi vì điều đó.

Scarlett chỉ sợ hãi trước việc Ma vương bất ngờ xuất hiện trong phòng cô.

Scarlett đã trải qua nhiều khó khăn sau chiến tranh.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc hoàn toàn kỳ lạ này, với Ma vương mà lẽ ra cô chưa bao giờ gặp phải ngay trước mặt mình, tâm trí cô trở nên trống rỗng.

Ma vương thật đáng sợ.

Tuy nhiên, khi cô nhìn, Ma vương lan man có vẻ xấu hổ và lúng túng, nhưng không hề có ý giết người.

“Cậu... Cậu sẽ không giết tôi sao?”

"Sao tôi lại giết cậu chứ!" Reinhardt đáp lại, gần như điên cuồng.

"Tôi biết cậu chắc chắn đang cảm thấy bối rối, sợ hãi và tò mò về lý do tại sao tôi lại làm tất cả những điều này và cậu có thể không tin tưởng tôi. Tôi hiểu, tôi hiểu. Nhưng hãy cố gắng bình tĩnh lại, mặc dù điều đó rất khó hiểu..."

Anh ấy thậm chí còn hơn cả trước đây.

Nhưng Scarlett không khỏi suy nghĩ khi nhìn Reinhardt.

Anh ta thậm chí còn có vẻ điên rồ hơn trước, nhưng trông anh ta vẫn giống như lúc ở trong Temple.

Xưa và nay anh luôn là một kẻ lưu manh.

Sự run rẩy của Scarlett dần lắng xuống.

Anh không có ý định giết cô.

Nếu anh ta không có ý định đó thì tại sao anh ta lại ở đây?

“Cậu đang làm cái quái gì vậy...?”

"Này, khi tôi nghe điều gì đó như thế, có rất nhiều điều hiện lên trong đầu tôi mà tôi không thể biết chính xác cậu đang tò mò về điều gì. Cậu cần phải nói cụ thể hơn."

Có phải cô đang nói về Thảm Hoạ Cổng không?

Có phải cô đang hỏi anh đã làm gì cho đến giờ không?

Hay cô đang hỏi về tình hình hiện tại?

Anh đã làm nhiều việc đến mức không thể biết cô đang hỏi gì nếu hỏi một cách mơ hồ.

Scarlett chỉ về phía cửa sổ.

"Con... con mèo?"

“Hờ...”

Mặc dù chắc chắn có những vấn đề cấp bách hơn, Scarlett vẫn mất phương hướng và muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Bất kể tầm quan trọng của vấn đề, việc Ma vương giả dạng một con mèo là điều hấp dẫn nhất.

"Đây là... ừm... thực ra là phần phức tạp nhất...?"

Và đối với Reinhardt cũng vậy, việc giải thích những vấn đề khác khá phức tạp và khó khăn, nhưng việc giải thích việc mạo danh con mèo là khó nhất.

Từ ý định ban đầu đến việc nó diễn ra như thế nào, sẽ mất ít nhất 30 phút để giải thích.

Khi Reinhardt lấp bắp, Scarlett lặng lẽ hỏi câu hỏi quan trọng nhất.

"Ellen... có biết không...?"

"Không, em ấy không biết.”

"..."

Bất chấp sự khủng khiếp của tình hình.

Bất chấp sự sợ hãi của bên kia.

"Đồ đê tiện... đồ biến thái..."

Scarlett không khỏi cau mày.

"Tôi... Ý tôi là, cậu nói đúng! Cậu nói rất đúng, nhưng tôi đáng lẽ phải bị Ellen mắng chứ không phải cậu! Tại sao tôi lại phải bị cậu mắng chứ?! Thay vào đó hãy gọi tôi là kẻ biến thái vì chuyện khác!"

"Đồ vô liêm sỉ... đồ rác rưởi..."

Bất kể điều gì khác, hành động lừa dối người khác như một con mèo là một hành vi biến thái không thể chối cãi, ngay cả khi anh ta có mười miệng để nói chuyện.

"...Được rồi, tôi là kẻ đáng chết mà."

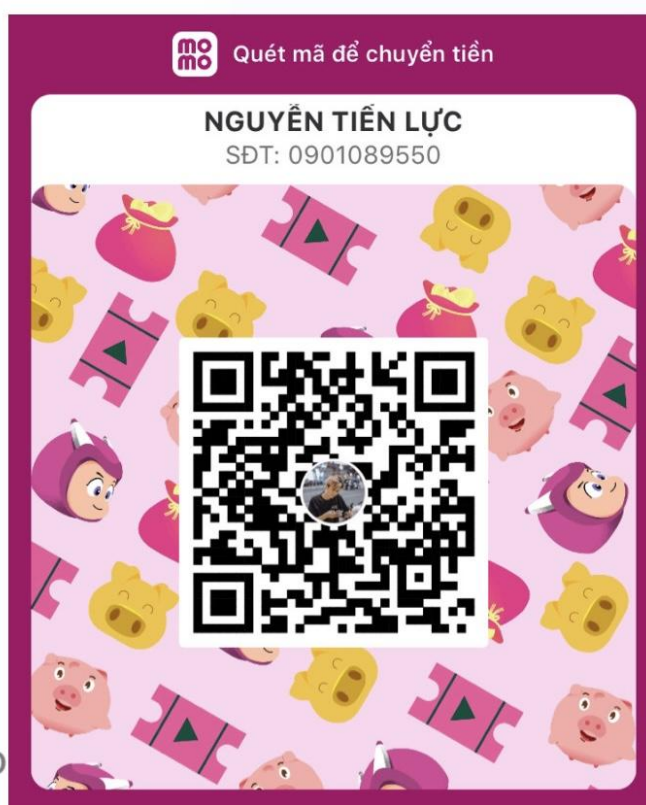
Ma Vương không còn cách nào khác ngoài thừa nhận điều đó.

<Trans Note>

Dám check hàng Scarlett đúng là Ma Vương tà râm mà 🐧

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG
HỘ TÔI QUA:**

Thanks For Reading